
Vécsei Rita Andrea

TACHELES

Ezerkilencszázkilencben megnyílt
egy áruház. Selymek, tafoták,
keménykalap, csontnyelű esernyő.
Egy lány gyöngyös ridikült keres,
bézs legyen vagy fekete, izzad a kézfeje,
hátrasöpri a kontyából szabadult tincseket.

A graffitik előtt sokáig ácsorog,
teleobjektívvel is csinál néhány fotót.
A hűgyszagot észre sem veszi.
Megkérdez egy-két squattert, hogy
nem zavarja-e, ha fényképezi. Zavarja.
A csavart korlát fönről egész jó lett.

Ahol a szép, barna hölgyre segítették
a teveszőr kabátot – a csincsillabunda nem
volt kedvére való –, rozsdás vasló patája alatt
összegyűlt vízben cigarettacsikkek áznak, mint
csata után a pinceszintek. És mi volt a *tachlit*
a padlással: foglyok és zárt, ferde tetőablaksor.

Félház Jaipur és Patyomkin után, gallery
a hátsó udvaron, szórópisztolyomok.
Kamionkanapén, vaslegyező lamelláknak
dőlve ülök, vázában művirág. A pasi rám nevet,
néztek be hozzá, karja pont olyan színes,
mint nemezből gyúrt péniszszobrai.

BERLIN,

Alexanderplatz, és fölötte az ég, koronás
medve, Checkpoint Charlie, Käthe Kollwitz
persze, lángol az arcod, látni fogod, nemhogy
látni, közöttük élsz majd színesen, mert
fakóra rózsaszínt fest a lendület, felnéznek

rád és figyelnek, megkérdezik egy kávé mellett,
 futsz-e reggelenként Unter den Linden' vagy
 másfelé, beszélj, ahogy szoktál, hallani akarják,
 pillangó, te is kéred őket, Libelle,
 mondják, és becsapódik közétek Adorján,
 reped a bambusztörzs, derékba tört
 Szitakötő és varázs, felállsz, Entschuldigung,
 hogy ne vegyék észre, cseppfolyóssá vált
 a torkod belseje, csak kiköpni tudnál arra
 a gyönyörű germán arcélre, mert elveszi tőled
 a jó kis Alkotás úti magányt, cinegék pittyegik
 az ablakodnál, szólj ki végre, hogy kuss
 legyen már, így nem lehet írni, ekkora zajban,
 válladra tarisznyát vetsz, pogácsád elfogyott,
 helyette laptop, biztos, ami biztos alapon,
 sétálni indulsz szép mezőre, Schönefeld (SXF)–
 Budapest járat

KOPÁKÁBANÁ

tekerem a hasam csípőm széles tánca
 elbűvöl bőröm nem fehér hanem arany
 barna a pillantás amit küldök feléd te át
 ölelsz izzad a hasad a póló alatt mert
 nem szoktad meg ezt a meleget forróság
 lüktet a langy amiben élsz helyett átmenetileg
 ragad műselyem bugyim a tenyeredhez ne
 szólalj meg jobb ha semmit se szólsz méz
 hangodtól hányok csak nézz legyél
 alélt az örömtől hogy van még egy fél
 órád és nem a szív utcában vagy hanem
 fehér homok dörzsöli a térdedet messze
 az ég és a zöldsipkás hegyek kicsit már
 fakók a poszteren az arcom előtt na
 élvezz már és menj el